

Noelle W. Ihli

Vergeet dat je haar zag

31 juli 2015

Geachte mevrouw Turpin,

De politie van Ogden Utah heeft onlangs het lichaam opgegraven van een zeventienjarig meisje. Ondanks al onze inspanningen maakt de toestand waarin de resten zich bevinden het moeilijk om het individu met de standaardmethoden te identificeren.

Dat gezegd hebbende, hebben we op basis van bepaalde fysieke kenmerken en persoonlijke spullen die we samen met het lijk hebben blootgelegd reden om te geloven dat de resten van Andrea Beaumont zijn, degene die drieënhalve maand geleden als vermist is opgegeven.

Om deze mogelijkheid te bevestigen of uit te sluiten verzoeken wij u om een DNA-monster van uzelf voor vergelijkingsdoeleinden. Uw snelle medewerking zal ons onderzoek zeer ten goede komen.

Bijgesloten treft u een DNA-testkit aan met daarbij gebruiksinstructies. Weest u zo vriendelijk om het monster zo snel mogelijk met gebruikmaking van de in dit pakket bijgesloten envelop retour te zenden.

Mocht u vragen hebben, dan kunt u rechtstreeks met mij contact opnemen.

*Met vriendelijke groet,
Rechercheur Monte Barker*

Sabina Turpin

Neskowin, Oregon. 18 augustus 2015

Ik had inmiddels al twee weken lang de postbezorging in de gaten gehouden en registreerde het verschijnen van de postbezorger met dezelfde intensiteit als een kind dat op kerstochtend wacht.

Behalve dan dat het enige wat ik voelde een glibberige, maag omdraaiende angst was.

Laat het alsjeblieft geen match zijn. Alstublieft, God, laat het geen match zijn.

Elke keer dat ik het gezoem van banden op onze oprit hoorde, begonnen mijn handpalmen te prikken van het zweet. Wanneer het een pakketbezorger was, ademde ik door de golf misselijkheid heen en dwong ik mijn blik terug naar mijn computerscherm, waar de landingspagina's die ik geacht werd te ontwerpen vervaagden en voor mijn ogen begonnen te golven.

Als het de postbezorger was, verstijfde ik en telde ik de seconden af tot ik de post in handen kreeg.

Vandaag ging het niet anders... in eerste instantie.

Toen de postauto rond tien uur vanochtend verscheen als een stevig gebouwd wit spook dat door de eeuwig aanwezige kustnevel heen vorm kreeg, schoot mijn hartslag omhoog alsof ik net een cafeïnepil had geslikt. Net als altijd sloop ik naar beneden en stelde ik me bij de voordeur op totdat de

chauffeur de post van die dag in de brievenbus aan het eind van de oprit had gedeponerd.

Mijn man Joel was verderop in de gang de papieren op zijn bureau aan het verschuiven. Ik wist dat hij ook toekeek. Zou ik weer binnenkwam met een handjevol brieven, zou hij de deur van zijn werkkamer openen en wachten tot ik de enveloppen had doorgenomen, klaar om een hand tegen mijn rug te leggen als het retouradres op een daarvan *Politiebureau Ogden* zou zijn.

Ik drukte mijn trouwring in de huid van mijn vinger tot het pijn begon te doen, terwijl ik toekeek hoe de postbezorger het dunne stapeltje enveloppen in zijn hand recht schoof voordat hij ze zorgvuldig in onze brievenbus deed. Hij fronste zijn voorhoofd, wreef door zijn bos steil grijs haar en dook toen de achterbak weer in.

Schiet nou toch eens op, verdomme, schreeuwden mijn hersenen. Maar ik stond in stilte te wachten op de koude tegels van het halletje, terwijl ik door het rolgordijn voor het raam naast de deur staarde alsof ik de vrouw uit *Rear Window* was.

Nadat er voor mijn gevoel dagen waren verstreken, kwam hij weer overeind uit de achterbak van de postauto en stopte hij nog een brief in de bus.

Op de een of andere manier wist ik gewoon dat dit dé brief was. Alsof mijn wanhoop uiteindelijk zo hoog was opgelopen dat ik die brief uit het niets had doen ontstaan.

De brief waarin zou staan of mijn eigen DNA matchte met dat van het meisje wier lichaam zo erg verminkt was dat de politie van Ogden in Utah haar zonder mijn hulp niet kon identificeren.

De brief over het meisje wier naam de afgelopen zeventien jaar op stille momenten een fluistering in mijn oor was geweest.

Andrea.

Toen de postbode eindelijk de klep van onze brievenbus

weer had gesloten en met zijn wagen was weggespoten over onze oprit gunde ik me niet eens de tijd om schoenen aan te trekken, en in plaats daarvan rukte ik de deur open, stormde over de oprit en trok de door de zon opgewarmde metalen klep omlaag.

En daar was hij. Helemaal boven op de stapel, met de woorden *Politiebureau Ogden* in vette zwarte letters in de linkerbovenhoek.

De rechercheur die ik twee weken eerder had gesproken, had gezegd dat iemand me zou bellen als de resultaten van het DNA-onderzoek bij zijn afdeling binnen waren gekomen. En toch had ik niet echt op een telefoontje gerekend. 'Ik verontschuldig me al van tevoren als de brief van het lab u per post bereikt voordat ik de kans krijg om contact op te nemen...' had hij gezegd, alsof we het over de uitslag van een jaarlijkse check-up hadden. Alsof de brief waarin mij om mijn DNA werd gevraagd met een wattenstaafje echt zo klinisch was. Gewoon cellen en DNA.

Maar goed, cellen en DNA waren ook echt het enige wat me verbond met het zes maanden oude meisje dat ik op mijn zestiende uit vrije wil had opgegeven voor adoptie.

Het meisje zou nu zeventien zijn. Ik kon wettelijk noch op wat voor andere manier dan ook aanspraak op haar maken, maar ik was altijd aan haar blijven denken.

Iets scherp begroef zich in de bal van mijn blote voet terwijl ik me over het pad terughaastte naar de deur die ik had laten openstaan. Tussen mijn tenen welde warm vocht op, maar ik bleef niet stilstaan en ik keek niet eens omlaag.

Joel stond in de keuken op me te wachten, met zijn armen over elkaar geslagen en een rimpel tussen zijn beschaduwde blauwe ogen. 'Hij is gearriveerd?' vroeg hij, en terwijl hij op me afstapte stak hij een hand uit. Toen hij de uitdrukking op mijn gezicht las, viel de hand langs zijn zij omlaag en kwam hij niet dichterbij.

Ik slikte, dankbaar en overweldigd door schuldgevoel omdat hij het begreep zonder dat ik de woorden hoefde uit te spreken. Ik moest de brief in mijn eentje openmaken. Het was niet eerlijk om hem buiten te sluiten, maar er was iets in me wat het nodig had om op dit moment alleen te zijn. Net zo alleen als de laatste maal dat ik mijn kindje vasthield in de lobby van het ministerie van Volksgezondheid en Welzijn Oregon, afdeling Kinderen.

Joel was niet de biologische vader van Andrea. Haar vader was een ouderejaars van een middelbare school even verderop, die de adoptiepapieren had getekend zo snel hij de pen maar van mijn eigen vader kon weggrissen. Ik zou Joel pas tien jaar later leren kennen.

Met trillende handen stapte ik de open wasruimte in, scheurde de bovenkant van de envelop en knipperde met mijn ogen. De vage geur van gebakken eieren en aardappelen van beneden, die een paar minuten geleden nog troostrijk was, maakte me nu misselijk.

‘Sabi?’ vroeg Joel na een paar seconden zachtjes, terwijl hij op de deur van de wasruimte klopte.

Ik staarde zonder echt te kijken naar dat enkele velletje papier en liet de woorden voor mijn ogen vervagen en rondzwemmen.

Toen Andrea drie maanden geleden vermist raakte, was ik niet door de politie op de hoogte gesteld, en evenmin door haar adoptieouders. Het was een gesloten adoptie geweest, wat betekende dat niemand met gemak toegang had tot mijn contactinformatie. Dus de eerste keer dat ik vernam dat mijn dochter was verdwenen, was toen ik twee weken geleden de brief van onderzoeker Barker las met het verzoek DNA te geven.

‘Aanvankelijk hadden wij geen manier om contact met u op te nemen...’ De stem van de onderzoeker was weggeëbd toen ik het nummer belde dat in de brief stond en wilde weten

waarom het drie maanden had gekost voordat ze mij op de hoogte stelden. De politie was de adoptiedossiers van de rechtbank gaan natrekken, maar dat had hun een hoop tijd gekost. Het was overduidelijk dat mij op de hoogte stellen van haar status als vermist persoon geen prioriteit was. Totdat de politie het lijk vond en mijn DNA nodig had.

En dan was er ook nog het feit dat Andrea niet per se vermist werd, legde rechercheur Barker uit. Ze werd verondersteld te zijn weggelopen. En al was ze juridisch gezien dan nog een minderjarige, er was op basis van wat haar adoptieouders hadden gezegd alle reden om aan te nemen dat ze uit vrije wil was vertrokken.

Deze theorie – dat Andrea alleen maar was weggelopen – had een beetje geruststellend moeten zijn als ik het drie maanden geleden had gehoord. Maar om het te horen te krijgen terwijl rechercheur Barker aan het terugkrabbelen was om de brief met het verzoek om DNA te leveren te verklaren, bood me weinig hoop. Ergens in een lijkenhuis lag een dode jonge vrouw die al of niet de dochter was die ik had opgegeven zodat zij een beter leven kon krijgen.

De woorden ‘vermist’, ‘resten’ en ‘onmogelijk te identificeren’ hadden zich als brandmerken in mijn hersenen gevreten.

‘Sabi?’ vroeg Joel nogmaals terwijl hij de deur van de wasruimte openduwde. ‘Wat schrijven ze?’

Ik greep de randen van de brief vast en was me er vaag bewust van hoe traag ik de woorden las. Woorden waarop ik sinds ik mijn DNA-monster had ingeleverd elk ogenblik dat ik wakker was had gewacht.

Mijn ogen landden op de vetgedrukte woorden in het midden van de brief: *geen match*.

Er ontsnapte een vreemd, wolfachtig gekreun aan mijn lippen. Ik las de woorden alsmaar opnieuw, zo wanhopig graag wilde ik zeker weten dat ik het niet verkeerd begreep.

Geen match, geen match, geen match.

Sabina

Ze was het niet.

Het lichaam dat de politie van Ogden had opgegraven was niet van mijn Andrea.

Ik bleef mijn hoofd maar schudden toen ik de brief naar Joel uitstak zodat hij het zelf ook kon lezen, terwijl ik mijn ogen afwendde naar de blauwe bloemetjes op het behang. Het waren vergeet-me-nietjes. Dat had ik me tot op dat moment nooit gerealiseerd.

‘O, godzijdank,’ verzuchtte Joel, even opgelucht als ik verdoofd was. ‘Dit is... Dit is...’ Hij liet de zin wegebben, omdat hij het opgaf om de juiste woorden te vinden. ‘Ik ben vreselijk blij dat ze het niet is.’

Toen hij dat zei, voelde ik eindelijk pas de tranen achter mijn ogen gaan branden. Ik rukte mijn blik weg van de op de muren vervagende vergeet-me-nietjes en keek hem aan. ‘Het was de bedoeling dat ze... Ik dacht dat ik haar zo een beter leven gaf dan...’

Ik kon de gedachte niet afmaken. Ik voelde niet eens de opluchting omdat ik nu wist dat het lichaam dat ik me geman-geld en bebloed voorstelde, niet van mijn dochter was.

Ik was dankbaar dat dat niet zo was.

Maar er was niets wat ook maar in de verste verte goed voelde.

De gruwel was alleen van versnelling gewisseld. Ik kon al-

leen nog maar denken aan het gezicht van het kleine meisje met enorme bruine ogen. De baby die ik iets meer dan zeven-tien jaar geleden in de kelder bij mijn ouders thuis voor het laatst tegen mijn borst had gehouden.

Andrea had vanaf de dag dat ze geboren was bijna zes maanden lang elk moment dat ze maar even wakker was gehuild. En ik ook. Stilletjes, in tegenstelling tot haar luidruchtige, hikkende, machinegeweerachtige gejammer, dat op mijn trommelvliezen tingelde terwijl ik haar tegen mijn schouder hield en haar op haar rug klopte, om haar te helpen het boertje te pakken te krijgen dat haar buikje tot rust zou brengen. Terwijl ik haar tegen mijn schouder hield en op haar rug klopte, liep ik op en neer, op en neer in de piepkleine kelderslaapkamer waar ik sinds ik een baby was had geslapen, wanhopig probeerend om haar weer in slaap te sussen.

Mijn moeder had me die eerste donkere weken nadat Andrea was gearriveerd wel willen helpen, maar mijn vader hield haar elke keer tegen. 'Dit zal ze zelf moeten doen, Janine. Dit is het bed dat zij heeft opgemaakt. En daar zal ze nu in moeten slapen.'

Ik moest er soms bijna hardop om lachen als hij dat zei, want ik kreeg indertijd zo vreselijk weinig slaap. Het enige wat ik wilde was een bed, opgemaakt of niet maakte niet uit, om in te liggen zodat ik mijn ogen kon sluiten met het vooruitzicht een paar uur ononderbroken te kunnen rusten.

Wanneer Andrea niet huilde, lag ze aan de borst. Dat was het enige waar ze rustig van leek te worden, dus gaf ik haar de borst als ze maar even een tepel in haar mond nam, totdat mijn tepels kloofjes kregen en begonnen te bloeden.

Aan het eind van die eerste zes maanden was ik wanhopig. Ik snakke naar slaap, naar iemand die zou zeggen dat het beter zou worden, naar iemand die mij zou vasthouden terwijl ik huilde.

De eerste keer dat mijn kleine meisje naar me glimlachte (eindelijk eens onderworpen, met haar bruine ogen helder en

zoekend in plaats van samengeknepen en kwaad), barstte ik in luidruchtige snikken los die ik niet meer kon uitzetten. Ze was gewoon zo mooi. Die glimlach brak mijn hart en verhief het tegelijkertijd. Het maakte me ook duidelijk hoe gedeprimeerd en afschuwelijk ik me voelde als zo'n glimlachje me al aan scherven kreeg.

Ik wist dat ik niet op een glimlach kon overleven, zelfs niet eentje die zo volmaakt was.

Die dag zorgden de zware voetstappen op de trap ervoor dat ik zo snel mogelijk mijn tranen wegveegde. Door het bonkende ritme wist ik dat het mijn vader en niet mijn moeder was. Ik trok mijn positiebloes omlaag om mezelf te bedekken en veegde met mijn mouw Andrea's melkmondje af. Ze tuitte haar lippen van frustratie en bereidde zich erop voor om het op een schreeuwen te zetten, omdat ze haar buik nog niet vol had. De voetstappen kwamen door het gangetje en hielden toen halt. De deur naar de kelderbabykamer bleef gesloten.

Na een paar seconden kwam er een rood-wit gestreepte envelop die ik herkende van de briefpapiercollectie van mijn moeder door de spleet onder de deur. Daarna bonkten de voetstappen weer door de gang en de trap op.

Ik durfde Andrea niet in de wieg te leggen, uit angst dat ze de jammerklacht die zich in haar keel aan het opbouwen was zou loslaten, en dus legde ik haar tegen mijn schouder en boog voorover om de brief van de grond te pakken.

Het berichtje was in het handschrift van mijn vader. Terwijl ik de woorden las, stelde ik me zijn lage, tedere stem voor waarmee hij onze kippen elke avond bij zonsondergang de ren in riep.

Aan onze lieve Sabina,

Je moeder en ik willen wat het beste voor jou is. Dat begrijp je nu vast, vanwege het mooie kleine meisje dat je ter we-

reld hebt gebracht. Ik weet dat jij voor haar ook het beste wilt. Je bent een goed meisje en je wilt een goede moeder zijn.

Maar soms is het niet genoeg om het beste voor onze kinderen te willen. Niet als je zestien bent.

Het is niet makkelijk geweest om je door een zwangerschap en nu het moederschap te zien worstelen. We hebben ons er heel vaak mee willen bemoeien om jou van je keuzen te redden. Maar ouder zijn betekent nu eenmaal dat je moeilijke beslissingen moet nemen.

Andrea verdient het beste leven dat ze kan hebben, met een moeder en een vader. Een stabiel thuis. Er zijn heel veel mensen die wanhopig graag een baby willen. Jij kunt haar dat leven geven. Dan geef je haar niet op. Je geeft haar gewoon meer. En ooit, wanneer je er echt klaar voor bent, heb je de kans om op de juiste manier moeder te zijn.

We houden van je. En van Andrea. We weten dat je het juiste zult doen.

Liefs,

Je ouders

Terwijl ik de brief nog eens doorlas, maakte Andrea een kwaaiig geluidje tegen mijn borst, en ik besepte dat ik haar mollige dij te stevig vasthield. Ze hikte, slaakte een kreet, en ik zakte op het kleed neer met mijn blik gericht op de brief in mijn hand.

Mijn ouders hadden me al voordat de baby geboren werd hetzelfde proberen te vertellen. Ze waarschuwden me dat ik het als ongehuwde moeder die er niet eens in was geslaagd om de middelbare school af te maken zwaar zou krijgen.

Het was niet zo dat ik indertijd dacht dat ze ongelijk hadden. Ik was doodsbang bij het vooruitzicht om een kind te krijgen terwijl ik zelf nog een kind was. Maar ik was me al aan

het verslingeren aan die wonderbaarlijk bewegende klont die ik bij mijn eerste afspraak bij de dokter op het scherm van het echoapparaat had gezien.

Maar dat nam niet weg dat de liefde die ik voor mijn baby voelde toen ze er eenmaal was ingewikkelder en pijnlijker was dan ik had kunnen voorzien. En de draden van twijfel en doodsangst die waren aangegroeid terwijl ik op en neer beende, de borst gaf en hilde en naar slaap snakte, sloegen al snel om in iets wat aanvoelde als een touw rond mijn hals.

Voor het eerst keek ik omlaag naar de bolle, betraande wangtjes van mijn baby en stond ik mezelf toe de gruwelijkheid te voelen van de beslissing die ik had genomen.

Ik was niet genoeg voor haar.

Het was nooit de bedoeling geweest dat ik op deze manier moeder zou zijn.

Ze had recht op de wereld. En het enige wat ik haar kon bieden, was deze krappe kelderkamer met verschoten behang en een krappe aanvoer van melk.

Ik hield haar tegen mijn hart aan en stommelde de trap op voordat ik van gedachten kon veranderen. Voordat de stem in mijn achterhoofd die smeekte van *nee, nee, nee* me op andere gedachten kon brengen. Die stem was als een schreeuw begonnen toen mijn ouders voor het eerst het idee van adoptie hadden geopperd. Inmiddels was hij verschrompeld tot een bezeten, tot de draad toe versleten gefluister.

‘Goed,’ zei ik tegen mijn vader, ook al brandde het woord als zuur in mijn mond.

Hij knikte verdrietig en stak toen zijn armen uit naar de baby. ‘Ik ben trots op je, Sabina. Dat is nog eens echte liefde.’

Ik knikte alleen nog een keer, want praten kon ik niet.

Andrea legde haar wang tegen zijn schouder, zuchtte en kalmeerde, alsof ze er de hele tijd al op had gewacht dat ik tot mijn positieven zou komen.

Mijn vader glimlachte. ‘Waarom ga jij niet even een paar

uur slapen, dan hou ik de baby bij me? We zoeken het wel allemaal uit met je moeder, zodra ze thuiskomt van de supermarkt.'

Nadat ik de brief van het lab had gelezen waarin stond dat mijn DNA geen match was met het meisje dat door de politie van Ogden was gevonden, ging ik buiten zitten, op het terras aan de achterkant van het huis, met uitzicht op de oceaan. Vervolgens keek ik toe terwijl de hemel verduisterde en in de verte de wind de golven tot slagroom opjoeg.

Ironisch genoeg was ik niet in staat meer kinderen te krijgen, ook al hadden Joel en ik dat wel gewild. Ik had gewoon aangenomen dat ik makkelijk zwanger zou worden zodra de tijd rijp was, aangezien dat me op mijn zestiende per ongeluk ook was overkomen. Maar dat was voordat er endometriose bij me werd geconstateerd toen ik eind twintig was. De arts verzekerde me dat het niets te maken had met mijn zwangerschap als tiener. En logisch gesproken wist ik ook wel dat het niets te maken had met mijn beslissing om mijn baby te laten adopteren. En toch voelde het zo. Alsof het heelal nog weer eens een straf had uitgedeeld.

Joel zat naast me op de schommel, met zijn been tegen het mijne, totdat ik me door de nevel van mijn herinneringen heen had gewerkt en me naar hem omdraaide om hem aan te kijken. Een gedachte die ik niet langer kon negeren worstelde zich naar de voorkant van mijn hersenen.

'Ik moet weten wat er met haar gebeurd is. Dat ben ik aan haar verplicht,' zei ik toen ik mijn stem voor het eerst sinds ik de brief een uur geleden las had hervonden.

Hij draaide zijn handpalm omhoog en gebaarde naar me, langzaam, vriendelijk, alsof hij een angstig wild dier naderde. 'Dit is jouw schuld niet.'

‘Dat weet ik,’ zei ik zo scherp dat overduidelijk was dat ik dat helemaal niet wist. Wat Andrea ook was overkomen, was echt mijn schuld. Voor duizend procent. Ze was in de eerste plaats mijn baby.

‘Hoe kan ik helpen?’ vroeg Joel, zijn stem zacht en teder, zijn ogen helderblauw als scherfjes door de zee geslepen glas in de zon.

Ik pakte zijn warme hand in mijn ijskoude en deed mijn ogen dicht, terwijl de eerste regenspetters op het afdak boven het terras tikten. ‘Zeg maar tegen me dat ik me ermee mag bemoeien.’

Verbaasd snoof hij. ‘Mag? Wat bedoel je?’

‘Ik ben haar moeder niet meer,’ zei ik, en ik voelde mijn lichaam trillen terwijl de wind die over de planken aan onze voeten kroop de bladeren van de potplanten liet ritselen. ‘Ik heb haar weggegeven toen ze een baby was.’

Joel kneep in mijn hand. ‘Je hebt dat meisje elke dag van je leven bij je gedragen. Ze is een deel van je. Je bent nog steeds haar moeder en je houdt van haar,’ zei hij met zoveel overtuiging dat ik hem waarachtig geloofde.

Ik knipperde snel met mijn ogen, maar dat weerhield de warme tranen er niet van om over mijn wangen te lopen.

Er rolde een donderslag en een seconde later spleet een bliksemschicht de wolken open die zwaar boven de branding hingen.

‘Ik moet naar Utah,’ fluisterde ik, een beslissing die ik nam zodra ik de woorden hardop zei.

Joel haalde me naar zich toe en ik stond toe dat hij me tegen zijn borstkas aan trok. ‘Dan ga ik met je mee.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee.’ Ik draaide me naar opzij om hem aan te kijken, terwijl de wind zijwaarts zwiepte en koude regendruppels tegen mijn wangen aan joeg, waar ze zich mengden met de warme tranen. ‘Je moeder heeft je hier nodig.’

Joel was de belangrijkste mantelzorger voor zijn moeder Irene. Deels waren we naar Neskowin verhuisd om bij haar in de buurt te zijn naarmate ze ouder werd. En toen brak ze een maand geleden haar heup bij een nare val. Het idee dat wij nu allebei de staat zouden verlaten was onaanvaardbaar.

‘Ik blijf niet lang weg,’ voegde ik eraan toe. Het was de eerste leugen die ik hem ooit had verteld. Ik had geen flauw idee hoe lang ik weg zou blijven.

Ik wist niet eens waar ik moest beginnen.

Geen idee wat ik dacht dat ik zou vinden.

Ik was de politie niet. Ik was geen detective. Ik kon voor nul procent aanspraak maken op dat kind.

Maar binnen een uur racete ik voor het noodweer uit naar Ogden.